

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce Ing. J. L.**, proti **žalovanému Ministerstvu obrany**, (Personální sekce) se sídlem Tychonova 1, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 7. 2002 čj. 421/3-181-O/2002-7542 a čj. 421/3-181-P/2002-7542

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 7. 2002 čj. 421/3-181-O/2002-7542 „nebylo vyhověno“ odvolání žalobce proti rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 7. 6. 2002 ve věci přiznání odchodného a toto rozhodnutí, jímž bylo žalobci přiznáno odchodné ve výši 198 696 Kč, bylo potvrzeno s odůvodněním, že pro nárok na odchodné a jeho výši byla žalobci započtena doba a činné služby vojáka v délce dvaceti ukončených roků, přičemž za dvacet let činné služby náleží odchodné ve výši šestinásobku průměrného měsíčního platu. Žalovaný dále v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že výše průměrného měsíčního hrubého výdělku byla stanovena podle ustanovení § 143 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) za rozhodné období prvního čtvrtletí roku 2002 na částku 33 116 Kč; odměna ve výši 23 000 Kč, kterou žalobce požadoval zahrnout do průměrného měsíčního hrubého platu za rozhodné období, však byla žalobci zúčtována k výplatě až v dubnu 2002, tedy mimo rozhodné období, jímž bylo v případě žalobce první čtvrtletí roku 2002. Bylo konstatováno,

že průměrný měsíční hrubý plat žalobce byl vypočten v souladu s právní úpravou platnou v rozhodné době, přičemž na započtení uvedené odměny do průměrného měsíčního hrubého platu rozhodného pro výpočet výsluhových náležitostí není právní nárok.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 7. 2002 čj. 421/3-181-P/2002-7542 „nebylo vyhověno“ odvolání žalobce proti rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 7. 6. 2002 ve věci přiznání výsluhového příspěvku a toto rozhodnutí, jímž byl žalobci přiznán výsluhový příspěvek ve výši 11 922 Kč měsíčně, bylo potvrzeno s odůvodněním totožným s výše uvedeným rozhodnutím.

Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání – správně opravný prostředek – k Vrchnímu soudu v Praze, v němž uvedl, že předmětem jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla skutečnost, že do průměrného měsíčního hrubého platu za období rozhodné pro výpočet odchodného a výsluhového příspěvku, tj. za první čtvrtletí roku 2002, nebyla započtena odměna ve výši 23 000 Kč za práci v prvním čtvrtletí roku 2002, ačkoliv v daném případě bylo rozhodným obdobím právě první čtvrtletí roku 2002 a jedná se tedy o výdělek za toto období, do něhož podle názoru žalobce náleží nejen mzda, ale i odměna za toto období, jež se posuzuje jako mzda. Uvedená odměna byla zúčtována a zveřejněna v rozkaze jako „odměna za práci vykonanou v prvním čtvrtletí“, i když byla fyzicky vyplacena žalobci až 30. dubna 2002. Žalobce dále namítá, že podle ustanovení § 154 odst. 1 zákona o vojácích z povolání rozhoduje o odvoláních proti rozhodnutím ministerstva ministr; vzhledem k tomu, že k takové situaci podle názoru žalobce došlo, domnívá se žalobce, že žalobou napadená rozhodnutí lze považovat za neplatná. Nezúčtování odměny ve výši 23 000 Kč v rozhodném období považuje žalobce za pochybení žalovaného, které sám coby zaměstnanec nemohl ovlivnit. Proto žalobce navrhuje upravit u obou rozhodnutí výši průměrného měsíčního hrubého platu na částku 40 782 Kč (započítáním poměrné části uvedené odměny za první čtvrtletí roku 2002 k průměrnému měsíčnímu hrubému platu podle podkladů RFO 601 Praha) a současně s tím pozměnit výši přiznaného odchodného a výsluhového příspěvku.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě sdělil, že rozhodným obdobím je v případě žalobce první čtvrtletí roku 2002, neboť jeho služební poměr skončil dnem 31. 5. 2002. Žalobcův průměrný měsíční hrubý plat za kalendářní rok 2001 byl nižší než průměrný měsíční hrubý plat zjištěný z příjmů žalobce za první čtvrtletí roku 2002, a proto byl pro výpočet výsluhových náležitostí žalobce použit výhodnější průměrný měsíční hrubý plat zjištěný z příjmů za první čtvrtletí roku 2002. Vzhledem k tomu, že odměna ve výši 23 000 Kč, jejíhož započtení do rozhodného období prvního čtvrtletí roku 2002 se žalobce domáhá, byla podle mzdového listu žalobci zúčtována s platem za měsíc duben 2002, tedy mimo rozhodné období, jímž je v daném případě leden až březen roku 2002 a vzhledem ke skutečnosti, že předmětná odměna byla žalobci zúčtována k výplatě až v měsíci dubnu 2002, není zde podle názoru žalovaného právní opory pro její zahrnutí do příjmů za první čtvrtletí roku 2002. S ohledem na shora uvedené nepovažuje žalovaný žalobu na přezkoumání uvedených rozhodnutí za opodstatněnou.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 7. 6. 2002 bylo Vojenským úřadem sociálního zabezpečení vydáno rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku, jímž byl žalobci přiznán podle ustanovení § 132 zákona o vojácích z povolání od 1. 6. 2002 výsluhový příspěvek ve výši 11 922 Kč měsíčně, přičemž bylo uvedeno, že výše průměrného měsíčního hrubého platu rozhodná pro výpočet výše výsluhového příspěvku byla stanovena v souladu s ustanovením § 143 odst. 3 zákona o vojácích z povolání na částku 33 116 Kč.

Dne 7. 6. 2002 bylo Vojenským úřadem sociálního zabezpečení vydáno rozhodnutí, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 140 zákona o vojácích z povolání přiznáno odchodné ve výši 198 696 Kč. Výše průměrného měsíčního hrubého platu rozhodná pro výpočet výše výsluhového příspěvku byla stanovena v souladu s ustanovením § 143 odst. 3 zákona o vojácích z povolání ve výši 33 116 Kč.

Dne 24. 6. 2002 podal žalobce proti uvedeným rozhodnutím v zákonné lhůtě odvolání, jehož důvodem byla výše výpočtu průměrného měsíčního platu podle § 143 odst. 3 zákona o vojácích z povolání, když podle napadených rozhodnutí byl použitý průměrný měsíční hrubý plat vypočten ve výši 33 116 Kč, přičemž však podle zpracovaného Podkladu pro výpočet náležitosti po skončení služebního poměru RFO 601 Praha ze dne 28. 5. 2002 byla žalobci výše průměrného měsíčního hrubého platu stanovena na částku 35 413 Kč a dále do průměrného měsíčního hrubého platu nebyla započtena odměna za práci v prvním čtvrtletí roku 2002 ve výši 23 000 Kč, ačkoliv, vzhledem ke skutečnosti, že se jednalo o odměnu za práci vykonanou v prvním čtvrtletí roku 2002, tato odměna do výše průměrného měsíčního hrubého platu započtena být měla. Žalobce navrhl upravit u obou rozhodnutí výši průměrného měsíčního hrubého platu na částku 43 225 Kč a současně s tím pozměnit výši přiznaného odchodného a výsluhového příspěvku.

Dne 7. 6. 2002 byla žalovaným Ministerstvem obrany – personální sekcí vydána žalobou napadená rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ve věci přiznání odchodného a ve věci přiznání výsluhového příspěvku.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř .s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 143 odst. 3 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném v době vydání přezkoumávaných rozhodnutí (znění účinné do 27. 6. 2002) je průměrný hrubý měsíční plat stanovený podle zvláštního předpisu, tj. podle § 17 zákona č. 1/1992 Sb., a je-li to pro vojáka výhodnější, je průměrným hrubým měsíčním platem plat za kalendářní rok, který předchází roku, v němž zanikl služební poměr.

Podle § 17 zákona č. 1/1992 Sb. se měsíční hrubý plat zásadně zjišťuje z platů ze služebního poměru vojáka za kalendářní čtvrtletí předcházející skončení služebního poměru. Pokud jde o zápočet odměn poskytovaných za delší časové období podle ustanovení § 17 odst. 9 tohoto zákona provádí se zápočet jen těch odměn, které byly zúčtovány k výplatě, a to poměrnou částí připadající na příslušné kalendářní čtvrtletí.

Ze shora uvedeného vyplývá, že do průměrného hrubého platu vojáka za příslušné čtvrtletí lze započíst jen tu odměnu, která byla zúčtována v příslušném čtvrtletí, tj. zahrnuta do hrubého platu v tomto čtvrtletí. Započítává se pak jen část odměny připadající na toto čtvrtletí. Žalovaný proto postupoval v dané věci podle citovaného zákona , když nezapočetl odměnu za zúčtovanou žalobci v měsíci dubnu 2002, tj. mimo rozhodné období.

Pokud by bylo pro žalobce výhodnější vypočítat průměrný hrubý měsíční plat z hrubých platů zúčtovaných za kalendářní rok předcházející roku, v němž byl ukončen služební poměr žalobce, k zápočtu odměny by též ze shodných důvodů nedošlo. Soud poznamenává, že ani podle současného znění § 143 odst. 3 o vojácích z povolání by nemohlo k zápočtu odměny do průměrného hrubého měsíčního platu dojít, protože nyní se zásadně

tento plat zjišťuje z platů zúčtovaných v kalendářním roce předcházejícím skončení služebního poměru, navíc lze nově odměnu započíst jen maximálně ve výši odpovídající dvěma platům platu přiznaného vojákovi na počátku rozhodného kalendářního roku (§ 143 odst. 4 zákona o vojácích z povolání v současném znění).

Žalobce též namítl neplatnost napadených rozhodnutí, neboť podle jeho názoru měl podle ustanovení § 154 zákona o vojácích z povolání jako odvolací orgán rozhodovat ministr obrany. Uvedená námitka žalobce není důvodná, neboť pokud jde o napadená rozhodnutí, jedná se o věci, které jsou projednávány podle zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 111 odst. 3 tohoto zákona je odvolacím orgánem služební orgán nejblíže nadřazený služebnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, obdobné ustanovení obsahuje § 142 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, který stanoví, že výsluhový příspěvek, odchodné a úmrtné přiznává a vyplácí příslušný orgán Ministerstva obrany, a že o odvolání proti rozhodnutí tohoto orgánu rozhoduje toto ministerstvo. Současně je v § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání stanoveno, že není-li podle tohoto zákona stanoveno jinak, platí pro organizaci a řízení o výsluhových náležitostech a jejich výplatě podle tohoto zákona ustanovení zvláštních právních předpisů a v poznámce k tomuto ustanovení se m.j. uvádí § 110 až 112 zákona č. 582/1991 Sb. Ustanovení § 154 odst. 1, část věty za středníkem zákona o vojácích z povolání stanovící, že o odvolání proti rozhodnutím Ministerstva obrany rozhoduje ministr po vyjádření zvláštní komise, se s ohledem na uvedená speciální ustanovení týkající se výsluhových náležitostí proto nepoužije. Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem když o odvolání žalobce rozhodoval nadřízený služební orgán a nikoliv ministr.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud žalobu proti oběma rozhodnutím žalovaného jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání za podmínky souhlasu účastníků řízení (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Úspěšnému žalovanému soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť mu náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu